

บทที่ ๖

จังหวัดภูเก็ต



ลักษณะและสภาพทั่วไป

ก. ที่ตั้งลักษณะพื้นที่และอาณาเขต

จังหวัดภูเก็ตมีสภาพเป็น เกาะตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของภาคใต้ประเทศไทย ทางด้านมหาสมุทรอินเดียและทะเลอันดามัน นับเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ประกอบด้วยเกาะบริวารประมาณ ๓๐ เกาะ เนื้อที่ของจังหวัดภูเก็ตรวมถึงพื้นที่ในท้องทะเลตาม เขตการปกครองด้วยแล้ว มีทั้งสิ้น ๔๐๑ ตารางกิโลเมตร ซึ่งนอกจากจังหวัดระนองแล้ว นับเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่น้อยที่สุดในภาคใต้

ลักษณะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ประกอบด้วยภูเขาและเนินสูงต่ำ มีที่ราบน้อย มีพื้นที่เพาะปลูกเพียง ๓๓๖,๗๐๐ ไร่

จังหวัดภูเก็ตอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ๔๑๐ กิโลเมตร อาณาเขตของจังหวัดโดยสภาพทั่วไปแล้ว จะล้อมรอบด้วยน้ำทะเล แต่ยังมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงต่าง ๆ ดังนี้

ทิศเหนือ	จดท้องทะเลต่อกับ เขตจังหวัดพังงา ปัจจุบันมีสะพานสารสินเชื่อมระหว่างจังหวัดภูเก็ตกับจังหวัดพังงาทางด้านนี้
ทิศใต้	จดท้องทะเลอันดามัน (ช่องมะละกา)
ทิศตะวันออก	จดท้องทะเลต่อเขตจังหวัดพังงา (อำเภอภูเก็ต)
ทิศตะวันตก	จดท้องทะเลอันดามัน

ข. สภาพการปกครอง

การปกครองของจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกเป็น

๑. การบริหารราชการส่วนภูมิภาค

จังหวัดภูเก็ตแบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๓ อำเภอ ๑๗ ตำบล ๑๑๐ หมู่บ้าน ดังนี้

- ก) อำเภอเมืองภูเก็ตมี ๔ ตำบล ๖๐ หมู่บ้าน
- ข) อำเภอถลาง มี ๖ ตำบล ๓๓ หมู่บ้าน
- ค) อำเภอกระบุรีมี ๓ ตำบล ๑๗ หมู่บ้าน

๒. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

หน่วยงานที่เป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ตมี ๓ รูปคือ

- ก) องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เขตพื้นที่รับผิดชอบทั้งหมด ๔๑๖,๗๗๗ ตารางกิโลเมตร
- ข) เทศบาลเมืองภูเก็ต เขตพื้นที่รับผิดชอบ ๑๒ ตารางกิโลเมตร
- ค) สุขาภิบาล เขตพื้นที่รับผิดชอบ ๖๔ ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย
 - (๑) สุขาภิบาลเทพกษัตริย์
 - (๒) สุขาภิบาลเชิงทะเล
 - (๓) สุขาภิบาลกระบุรี

ค. ประชากร ศาสนา และการศึกษา

๑. ประชากร

ประชากรของจังหวัดภูเก็ต สํารวจครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๑๔ มีจำนวน

๑๒๐,๖๘๐ คน

๒. ศาสนา

ศาสนาที่ชาวภูเก็ตนับถือมี ๓ ศาสนา คือ

- ก) ศาสนาพุทธ มีผู้นับถือประมาณ ๗๔ % ของชาวภูเก็ททั้งหมด
- ข) ศาสนาอิสลาม มีผู้นับถือประมาณ ๒๐ % ของชาวภูเก็ททั้งหมด
- ค) ศาสนาฮินดู มีผู้นับถือประมาณ ๕ % ของชาวภูเก็ททั้งหมด

๓. การศึกษา

จังหวัดภูเก็ตนับว่าเป็นจังหวัดที่มีมาตรฐานการศึกษาสูงพอสมควร ทั้งนี้ เนื่องจากสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับค่อนข้างดี และภูเก็ตเป็นจังหวัดเล็ก ทำให้ง่ายต่อการติดตามผลการศึกษาในระบบโรงเรียน ด้วยเหตุนี้เอง ภูเก็ตจึงเป็นจังหวัดที่สองที่ได้รับโครงการขยายการศึกษาภาคบังคับถึงขั้นประถมศึกษา เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๔

๖. สาธารณูปโภค (Public Utilities)

๑. การไฟฟ้า

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดภูเก็ต มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้า และ เครื่องผลิตกระแสไฟฟ้าเอง สามารถดำเนินการจัดซื้อกระแสไฟฟ้าแรงสูง จากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และนำไปแปลงเป็นกระแสไฟฟ้าแรงต่ำขายให้แก่ประชาชน ปัจจุบันสามารถให้บริการได้เพียง ๖๔-๗๐ % ของความต้องการใช้ไฟฟ้าทั้งหมด ทั้งนี้โดยมีเขตการจำหน่ายแยกออกได้เป็น ๓ สาย คือ สายในเมือง สายอำเภอกลาง และสายอำเภอกระทุ้ง ในปัจจุบันการใช้กระแสไฟฟ้ามีประมาณ ๑๒,๐๐๐ กิโลวัตต์ มีผู้ใช้กระแสไฟฟ้าประมาณ ๔,๐๐๐ ราย

๒. การประปา

การประปาของจังหวัดภูเก็ต เป็น ๑ ในจำนวนการประปา ๔ แห่งของเขต ๔ ที่มีเขตจำหน่ายเฉพาะในเขตเทศบาล ปัจจุบันผลิตน้ำประปาได้วันละ ๖,๖๐๐ ลูกบาศก์เมตร ปริมาณการผลิตดังกล่าวเป็นปริมาณที่หักเปอร์เซ็นต์สูญเสียออกแล้ว ๒๐ % และเป็นการผลิตที่ไม่ครบ ๒๔ ชั่วโมง อัตราการผลิตเต็มชั่วโมงละ ๓๓๐ ลูกบาศก์เมตร

ปริมาณการจำหน่ายโดยประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อเดือน โดยบริการให้แก่ประชาชนในเขตเทศบาล ๒,๕๐๐ ครัวเรือน ในจำนวนทั้งสิ้น ๔,๗๑๔ ครัวเรือน

๓. แหล่งน้ำจืด

ในปัจจุบันจังหวัดภูเก็ตค่อนข้างจะมีปัญหาเรื่องขาดแคลนน้ำจืดเพื่อการบริโภคและอุปโภค แหล่งน้ำจืดส่วนใหญ่ของจังหวัดภูเก็ตได้มาจากน้ำฝน สำหรับน้ำประปาที่ผลิตอยู่ต้องอาศัยน้ำฝนที่ซึ่งอยู่ในชุมเหมือง นอกจากนี้ประปาแล้วภูเก็ตก็ยังมีแหล่งน้ำจืดธรรมชาติประมาณ ๖ แห่ง คือ ที่บางวาด มานิก เชียงทะเล อ่าววน กมลา และ ป่าตอง

๔. การสื่อสาร

ก) ไปรษณีย์โทรเลข

จังหวัดภูเก็ตมีที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขอยู่ ๓ แห่งคือ ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขจังหวัดภูเก็ต อำเภอถลาง และอำเภอกระบุรี

ข) โทรศัพท์

จังหวัดภูเก็ตมีสำนักงานโทรศัพท์ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย เพื่อให้บริการโทรศัพท์แบบอัตโนมัติภายในตัวจังหวัด โทรศัพท์ทางไกล และวิทยุโทรศัพท์

ค) โทรทัศน์

จังหวัดภูเก็ตไม่มีสถานีโทรทัศน์เอง แต่สามารถรับการถ่ายทอดจากสถานีโทรทัศน์ช่อง ๑๑ ทาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ง) สถานีวิทยุ

สถานีวิทยุของจังหวัดภูเก็ตมี ๒ แห่ง คือ

- ๑) สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัดภูเก็ต
- ๒) สถานีวิทยุสื่อสารทหารเรือ ๓ จังหวัดภูเก็ต (ส.ท.ร. ๓ ภูเก็ต)

๕. การคมนาคม

แม้จังหวัดภูเก็ตจะเป็นเกาะ แต่การคมนาคมและการติดต่อไปมาภายในและระหว่างจังหวัดมีความสะดวกทั้งทางบก ทางทะเล และทางอากาศ

๑. การขนส่งทางบก

การขนส่งทางบกของจังหวัดภูเก็ตมีเฉพาะทางถนนเท่านั้น เนื่องจาก เป็นจังหวัดชายทะเล ต้านตะวันตกฝั่งมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งไม่มีเส้นทางรถไฟผ่าน

ก) การติดต่อภายในจังหวัด

- ๑) ทางหลวงแผ่นดิน จังหวัดภูเก็ตมีทางหลวงแผ่นดิน ๑ สาย ยาว ๔๖.๕๓๖ กม. ลาดยางแล้วตลอดสาย
- ๒) ทางหลวงจังหวัดมี ๑๓ สาย ยาว ๑๑๖ กม. บางส่วนเป็นถนนลาดยาง บางส่วนเป็นถนนดิน
- ๓) ทางหลวงชนบทติดต่อกันได้ทุกตำบล หมู่บ้าน มี ๕๔ สาย ยาว ๑๓๑ กม. ถนนทุกสายเป็นถนนดิน

ข) การติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ

จังหวัดภูเก็ตสามารถติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ โดยทางรถยนต์ได้สะดวก การติดต่อสายสำคัญ ๆ มีหลายสายคือ

- ๑) สายภูเก็ต - พังงา
- ๒) สายภูเก็ต - ตะกั่วป่า
- ๓) สายภูเก็ต - สุราษฎร์ธานี
- ๔) สายภูเก็ต - ทาดใหญ่
- ๕) สายภูเก็ต - นครศรีธรรมราช
- ๖) สายภูเก็ต - ตรัง
- ๗) สายภูเก็ต - กรุงเทพฯ

๒. การขนส่งทางน้ำ ^๒

การขนส่งทางน้ำ ส่วนใหญ่ใช้ เป็น เส้นทางขนส่งสินค้าโดยมี เรือสินค้าชายฝั่ง เดินติดต่อระหว่างระนอง กระบี่ ตรัง (กันตัง) นอกจากนี้ยังมี เรือสินค้าต่างประเทศเดินระหว่างจังหวัดภูเก็ตกับประเทศต่าง ๆ

^๒ อูรยละเอียดในบทที่ ๗ สภาพเศรษฐกิจการขนส่งทางน้ำของภูเก็ต

๓. การขนส่งทางอากาศ

การคมนาคมทางอากาศของจังหวัดภูเก็ต ทำได้สะดวกโดย เครื่องบินของบริษัทเดินอากาศไทย จำกัด ซึ่งรับส่งผู้โดยสารไปยังจังหวัดสำคัญ ๆ ของประเทศ และประเทศใกล้เคียง โดยมีท่าอากาศยานภูเก็ตอยู่ที่บริเวณหาดไม้ขาว ห่างจากตัวเมืองประมาณ ๒๓ กม.

๓. โครงสร้างและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

๑. โครงสร้างการผลิต

กิจกรรมทางเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการค้าและอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เช่น ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ มูลค่าผลิตภัณฑ์รวมของจังหวัดภูเก็ตเท่ากับ ๒,๖๔๗.๑ ล้านบาท การผลิตและรายได้หลักมาจากการค้ามีมูลค่าประมาณ ๑,๔๔๗.๐ ล้านบาท หรือร้อยละ ๗๐.๖ ของผลผลิตทั้งหมดของจังหวัดภูเก็ต รองลงไปได้แก่ อุตสาหกรรมเหมืองแร่ การบริการ และการกลั่นกรอง

การขยายตัวของการผลิตส่วนรวมของจังหวัดอยู่ในอัตราร้อยละ ๑๒.๔ ต่อปี โดยเฉลี่ย ในช่วงระยะเวลา ๒๕๑๐-๒๕๑๖ สาขาการผลิตที่มีการขยายตัวเร็วของจังหวัดภูเก็ตคือ ป่าไม้ ประมง กสิกรรม การค้า ไฟฟ้า ประปา และอุตสาหกรรม คาดว่าในช่วงระยะเวลา ๕ ปีข้างหน้า (๒๕๒๐-๒๕๒๔) การผลิตจะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๘.๗ ซึ่งส่วนใหญ่เนื่องมาจากการขยายตัวทางประมง ป่าไม้ อุตสาหกรรม ฯ

รายละเอียดเกี่ยวกับโครงสร้างการผลิตของจังหวัดภูเก็ต เป็นดังนี้

ก) การประมง

จังหวัดภูเก็ตมีกิจการประมงมากพอสมควร เพราะทะเลในบริเวณนั้นมีสัตว์น้ำทุกชนิด ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ในจังหวัดภูเก็ต นอกจากบริโภคภายในจังหวัดแล้ว ยังส่งขายต่างจังหวัดอีกด้วย ประชากรที่ทำการประมงทั้งสิ้นมี ๗,๔๔๒ ราย ทั้งหมดจะ เป็นการประมงน้ำเค็ม ส่วนการประมงน้ำจืดแทบจะไม่มี เพราะสภาพภูมิประเทศของจังหวัดภูเก็ตเองที่เป็นภูเขาและที่สูงเป็นส่วนมาก ทำให้แม่น้ำลำคลองมีน้อย

ข) การทำเหมืองแร่

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีแร่ดีบุกอยู่ทั่วไปทุกอำเภอ มีเหมืองแร่ที่ได้สัมปทานบัตรรวมทั้งสิ้นจำนวน ๓๓๖ แปลง คิดเป็นเนื้อที่ ๘๗,๘๗๗ ไร่ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ภูเก็ตสามารถผลิตแร่ดีบุกได้ ๑๐๕,๑๘๓.๕๓ ตาบ คิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยหาบละ ๓,๕๐๐ บาท เป็นมูลค่าทั้งสิ้น ๓๖๘,๑๕๒,๓๕๕ บาท นับเป็นสินค้าออกที่สำคัญที่สุดของภูเก็ต

ค) ยางพารา

อาชีพสำคัญของชาวภูเก็ต รองลงมาจากการทำเหมืองแร่ คือการทำสวนยางพารา ในปัจจุบันภูเก็ตมีเนื้อที่ปลูกยางประมาณ ๘๗,๘๖๑ ไร่ สามารถกรีดยางได้ปีละ ๘,๕๓๒,๐๕๕ กิโลกรัม ราคา กิโลกรัมละ ๗ บาท คิดเป็นมูลค่าเท่ากับ ๖๒,๕๒๔,๖๖๕ บาท ปัจจุบันภูเก็ตมีโรงงานผลิตยางแผ่น ยางดิบ ทั้งหมด ๖ โรง

ง) การทำป่าไม้

มีการทำอุตสาหกรรมผลิตไม้มากพอสมควร ในจังหวัดภูเก็ต จากสถิติการผลิตไม้ตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๑๔-๒๕๑๘ สรุปได้ดังนี้

ปี	จำนวนผลิต	ลูกบาศก์เมตร
ปี ๒๕๑๔		๑,๗๔๖.๗
ปี ๒๕๑๕	"	๓,๕๓๕.๕๒
ปี ๒๕๑๖	"	๔,๕๐๗.๒๘
ปี ๒๕๑๗	"	๒,๑๕๐.๒๗
ปี ๒๕๑๘	"	๔,๕๓๘.๑๕

จังหวัดภูเก็ตมีโรงงานแปรรูปไม้ทั้งหมด ๑๔ โรง ประกอบด้วย

โรงงานแปรรูปไม้ด้วยเครื่องจักร	๔ โรง
โรงงานแปรรูปไม้ด้วยแรงคน	๕ โรง

จ) การเกษตรกรรม

จังหวัดภูเก็ตมีการเพาะปลูกพืชอื่น ๆ บ้าง แต่ไม่มากนัก เพราะพื้นที่ไม่อำนวย

นอกจากมะพร้าวซึ่งมีการปลูกมากเพราะภูมิอากาศ และภูมิประเทศอันนาย ปัจจุบันภูมิภาคมีสวนมะพร้าว ๒๔,๐๕๓ ไร่ ผลผลิตตลอดปีประมาณว่า ๒๒,๓๕๒,๓๐๐ ผล คิดเป็นมูลค่า ๔๔,๗๐๔,๖๐๐ บาท ซึ่งนอกจากจะใช้บริโภคภายในจังหวัดแล้ว ยังส่งไปขายต่างจังหวัดทั้งในลักษณะของมะพร้าวสด และมะพร้าวแห้งอีกด้วย

ปริมาณการผลิตมะพร้าวคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากการเปลี่ยนสวนยางเก่ามาเป็นสวนมะพร้าว

นอกจากมะพร้าวแล้ว ภูมิภาคยังมีการปลูกข้าว ทำสวนผลไม้ และปลูกพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ บ้าง เช่น พืชเหียน เงาะ กาแฟ สะตอ สับรอส มะม่วงหิมพานต์ เป็นต้น

๑) การกลไกกรรม

กิจกรรมเลี้ยงสัตว์ของจังหวัดภูเก็ตไม่เจริญรุดหน้าเท่าที่ควร เพราะมีอุปสรรคทางด้านอาหารสัตว์ ซึ่งต้นทุนสูงเกินไป ทำให้ผู้ประกอบการมีกำไรน้อยไม่คุ้มค่าแรงงาน สัตว์ที่มีการเลี้ยงกันมากได้แก่ ไก่ เป็ด และสุกร

๒. โครงสร้างรายได้และการมีงานทำของประชากร

ก) โครงสร้างรายได้ของประชากร

ในปี ๒๕๑๖ มูลค่าการผลิตรวมของจังหวัดภูเก็ตเท่ากับ ๒,๖๔๗.๑ ล้านบาท และมีประชากรจำนวน ๑๑๒,๔๔๔ คน เฉลี่ยเป็นรายได้ต่อบุคคลประมาณ ๒๓,๗๔๑ บาทต่อปีต่อคน นับเป็นจังหวัดที่ประชากรมีรายได้สูงที่สุดในภาคใต้

ข) โครงสร้างการมีงานทำของประชากร

ประชากรของจังหวัดภูเก็ตมีทั้งสิ้น ๑๒๐,๔๔๒ คน อัตราส่วนของประชากรในวัยทำงานแยกตามประเภทของการทำงานและการว่างงานได้เป็น

๕.) แรงงานทางเกษตร ๖๐ % ของประชากรวัยทำงานทั้งหมด ประมาณ ๔๔,๐๔๐ คน อาชีพหลักคือ ทำสวนยาง สวนมะพร้าว การประมง สวนผลไม้

๒) แรงงานทางอุตสาหกรรม เป็น ๒๐ % ของประชากรวัยทำงาน ได้แก่ การทำเหมืองแร่ ค้าขาย ธุรกิจด้านโรงแรม และงานบริการ

๓) อัตราการว่างงานของประชากรวัยทำงานประมาณ ๒๐ % ของทั้งหมด แต่จากการสำรวจพบว่าส่วนใหญ่มิใช่เป็นอัตราว่างงานที่แท้จริง แต่เป็นการว่างงานในลักษณะของแรงงานแฝง เช่น ช่วยทำงานในครอบครัว เป็นต้น

ค) การธนาคาร

การธนาคารของจังหวัดภูเก็ตได้มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เพราะจังหวัดภูเก็ตได้มีการพัฒนาและส่งเสริม เกี่ยวกับกิจกรรมทาง เศรษฐกิจต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น การท่องเที่ยว โรงแรม และการลงทุนเกี่ยวกับโรงงาน ปัจจุบันธนาคารพาณิชย์ในจังหวัดภูเก็ตมีอยู่ ๔ แห่ง

ง) การภาษีอากร

จังหวัดภูเก็ตมีเงินรายได้แผ่นดิน ซึ่งส่วนราชการต่าง ๆ ได้จัดเก็บและนำส่งสำนักงานคลังจังหวัดภูเก็ต ตามระยะปีงบประมาณ ๒๕๑๖-๒๕๑๘ ดังนี้ ^๓

ปีงบประมาณ	จำนวนเงินที่นำส่ง
๒๕๑๖	๒๖๑,๐๐๒,๘๖๔
๒๕๑๗	๔๔๖,๕๑๑,๔๐๐
๒๕๑๘	๔๗๘,๖๗๘,๘๑๔

ลักษณะกายภาพที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางน้ำ

ก. ลักษณะอุตุนิยมวิทยา (Meteorology)

๑. ภูมิอากาศ รายงานน้ำฝน และอุณหภูมิ

^๓ ที่มา : สำนักงานคลังจังหวัดภูเก็ต

เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็น เกาะริมทวีป มีลมทะเลพัดผ่านตลอดเวลา ทำให้อากาศมีลักษณะอบอุ่นชื้นตลอดปี ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ลมจะพัดผ่านมาจากมหาสมุทรอินเดีย จะนำเอาความชุ่มชื้นและฝนมาด้วย ส่วนในฤดูลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือลมหนาวซึ่งพัดมาจากแผ่นดินใหญ่ในไซบีเรีย โดยพัดผ่านอ่าวไทยก็จะนำเอาความชุ่มชื้นและฝนมาเช่นกัน ด้วยเหตุนี้สภาพทางภูมิอากาศของจังหวัดภูเก็ต จึงมีลักษณะเป็นแบบฝนเมืองร้อนตลอดปี (Tropical Monsoon Climate) ฤดูกาลของจังหวัดแบ่งได้เป็น ๒ ฤดู ดังนี้

- ฤดูฝน จะเริ่มตั้งแต่ปลาย เดือน เมษายนถึงปลาย เดือนพฤศจิกายน แต่ฝนจะตกชุกประมาณ เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนตุลาคม
- ฤดูร้อน อยู่ระหว่าง เดือนธันวาคมถึง เดือน เมษายน แต่อากาศก็ไม่ร้อนจัดนัก และอาจมีฝนตก เป็นครั้งคราว
- อุณหภูมิโดยเฉลี่ย ตลอดปี = 25°C - 24°C
- ความชื้นตลอดปีสูงประมาณ = 72% - 83%
- กระแสลมพัดโดยเฉลี่ย = 3.5 - 6.5 น็อต
- ปริมาณน้ำฝนตกประมาณปีละ = $2,400$ มิลลิเมตร เฉลี่ยฝนตกปีละ 150 วัน

๒. ทัศนวิสัย

ทัศนวิสัยโดยทั่ว ๆ ไป ของจังหวัดภูเก็ตขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ และฤดูกาล หากท้องฟ้าโปร่งและอากาศแจ่มใส ในทะเลจะมองเห็นได้ไกลประมาณ ๑๐ ไมล์ ส่วนในระยะเวลาฝนตก และมีเมฆหมอกจะมองเห็นได้ใกล้เข้ามา แต่โดยส่วนใหญ่ท้องฟ้าจะปกคลุมด้วยเมฆหมอกโดยเฉลี่ย ๔-๕ ใน ๑๐ ส่วน

๓. พายุโซนร้อนและไต้ฝุ่น

พายุไต้ฝุ่นมี เกิดขึ้นน้อยมาก ส่วนใหญ่จะ เป็นพายุโซนร้อนและดีเปรสชัน ซึ่งเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แต่เมื่อเกิดขึ้นก็ทำความเสียหายและทำให้ฝนตกหนักมาก

สถิติการเกิดพายุโซนร้อนและไต้ฝุ่นที่มีผลกระทบกระเทือนต่อชายฝั่งตะวันตกภาคใต้ ในช่วงปี ๑๙๔๗ ถึงปี ๑๙๗๐ สรุปได้ดังนี้ ^๔

ประเภท	ความเร็วของลม	เดือนที่เกิดพายุ						รวม
		เมย.	พค.	สค.	คค.	พย.	ธค.	
ไต้ฝุ่น	๑๑๘ กม./ชม.							
พายุโซนร้อน	๖๒-๑๑๗ กม./ชม.				๒	๓		๕
ดีเปรสชัน	๖๑ กม./ชม.	๑	๒	๑	๓	๘	๕	๒๐๐

ข. ลักษณะทางอุทกศาสตร์ (Hydrography)

๑. ลักษณะคลื่น (Wave)

ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ในบริเวณชายฝั่งภูเก็ต จะมีคลื่นลมแรงในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ คลื่นลมไม่ค่อยรุนแรงเท่าใดนัก ระยะที่มีคลื่นลมแรงคือระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึงเดือน พฤศจิกายน

๒. ลักษณะของพื้นดินและท้องน้ำ (Geology and water Bed)

สภาพโดยทั่วไปของจังหวัดภูเก็ตประกอบด้วยป่าเขาเป็นส่วนใหญ่ จึงเป็นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ มีที่ราบน้อย ลักษณะของดินโดยมากเป็นดินเหนียวผสมกับดินร่วน จากการทำเหมืองแร่ทั้งเหมืองแบบเรือขุด เหมืองสูบและเหมืองแล่น ทำให้แม่น้ำลำคลองตื้นเขินเร็ว เนื่องจากการตกตะกอนของน้ำ นอกจากนี้ตามบริเวณปากร่องน้ำซึ่งมีการตื้นเขินเนื่องจาก สมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดพาเอาทรายมาปิดร่องน้ำอีกด้วย สภาพของพื้นดินในร่องน้ำและตามชายฝั่งจึงเป็นทราย หรือทรายปนดินเหนียวส่วนใหญ่

๓. ลักษณะการขึ้นลงของน้ำ (Tides)

จังหวัดภูเก็ตตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย บริเวณชายฝั่งและบริเวณปากแม่น้ำลำคลอง การขึ้นลงของน้ำเป็นแบบ Mixed Tide ระดับน้ำของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งการทำเรือ

^๔ Peter Fraenkel and Partners, Government of Thailand Ministry of Communications, Phuket port Development Study, Phase II Volume I- Report (London, Copy, October 1972) P 46

แห่งประเทศไทยได้ทำการเก็บบันทึกตัวเลขของ เกาะตะ เกาน้อย ในบริเวณอ่าวภูเก็ตเป็นระยะเวลา ๑๒ เดือน ระหว่างปี ๒๕๑๔ ถึงปี ๒๕๑๕ สรุปได้ดังนี้

Highest High Water	+ 4.0	เมตร	เหนือเส้นแสมทึบแผนที่
High Water Ordinary Spring Tides	+ 3.4	"	"
High Water Ordinary Deep Tides	+ 2.3	"	"
Low Water Ordinary Deep Tides	+ 1.7	"	"
Low Water Ordinary Spring Tides	+ 0.7	"	"
Lowest Low Water	+ 0	"	"

ระดับ เส้นแสมทึบแผนที่ของภูเก็ต อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลปานกลาง ๒.๒๔ เมตร

๔. ลักษณะทางเข้าออกและร่องน้ำ

สภาพท่าเรือภูเก็ตแยกออกเป็น ๒ ตอน คือ บริเวณอ่าวขาม และคลองท่าจีน

๑) บริเวณอ่าวขาม

มีร่องน้ำลึก ๖ เมตร และกว้าง ๑๐๐ เมตร แต่ร่องน้ำแคบและคดเคี้ยว

สภาพอ่าวเป็นที่กำบังลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือได้ดี

๒) บริเวณคลองท่าจีน

ร่องน้ำแคบและตื้น ปัจจุบันกรมเจ้าท่าได้ทำการขุดลอกร่องน้ำจนลึกถึง ๓ เมตร

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓ แต่เนื่องจากในบริเวณนี้มีการตักตะกอนสูง จึงต้องมีการขุด

ลอกร่องน้ำอยู่ตลอดเวลา